

החברותא

החברותא בשאנן פנומי להברים גליון מס 95

בס"ד ערשיק פרי ציון נסן תשנ"ט

פפפפפ פקריפ

כיון דכתיב בארץ מצרים אני ולא מלאך דהקב"ה לא רצה לשלוח אף מלאך לפי שהיתה מלאה גילולים. אבל בהקב"ה דכתיב השיכן אתם בתיך טומאות. משום הכי גאלם הקב"ה בכבודו ובעצמו. (עצי חיים)

ויקחו להם איש שה לבית אבית (פי' בא) כבר פרשתי שכל זאת צריך הכנעה גדולה שיה רמו שה, ואב ימעט הבית מחיות משה ודרשו חז"ל מחיותו דשה דהיינו אב ימעט ממנו החיות דשה, שאינו יכול לקבל הכנעה, ולקח הוא ושכנו שיתקרב אל הצדיקים ויהי לו אחדות עמם, במכסת נפשות פירוש ואז גם הוא יהי בחשבון נפשות...

ולקחתם אהרן אווב וטבלתם בדם אשר בסף והגעתם אל המשקוף (שפת ים) אפילו כשאתם נתונים בשפל המצב כדוגמת ה"אווב" הזה, אם מאוחדים ומלוכדים אתם באגודה אחת וגם מוכנים להקריב את דמכם למען היתדות - "וטבלתם בדם", אזי עשויים אתם להגיע למעלות גבוהות ביותר - "והגעתם אל המשקוף"... (נחמד מזהב - מהר"ם ר' יחזקאל קאמיני וצ"ל)

ולכל בני ישראל לא יחרץ-כלב לשנו (שפת ים) התורה מספרת לנו בזה כי בני ישראל תיקנו את החטא של לשון הרע והלשנה, אשר ראה בהם משה באמרו: "אכן נדע הדבר", ולפיכך לא חרץ להם כלב לשוננו, שכן אילו עדיין היו בעלי לשון הרע הרי כבר אמרו הכמוס: כל המספר לשון הרע ראוי להשליכו לכלבים... (הגאון רבי מרדכי בנט וצ"ל)

חכמי הרפואה כתבו כי באבים מתעורר הדם בעורקי האדם מהחמימות, וכאשר יתעורר הדם באדם יתעורר היצר הרע, לכן צוינו להקריב בזמן האבים מנחת בכורים לת', והמנחה תהיה גרש כרמל קלוי באש, לרמו כאשר יתחמם יצרו ויבער בו כמו אש להחטיא, או גרסה וישברה, בעוד היצר בקרבו ככרמל רק בהתחלתו וגוף לשברו... ע"כ בכל שנה בזמן האבים צריך להקריב קרבן זה להוכיח את האדם שיוחר לעמוד על נפשו ולכבוש יצרו, וכן יעשה האדם בכל ימי בחירותו. (אבינו)

על שנקרא ליל פסח "סדר" להראות כי לבני יש סדר מסודר גם לנשים שאינו עפ"י מקרה שגם בתיך הטבע חיות שלהם נמשך ודבוק במקור החיים שהוא מקום הנעלם שלמעלה מהטבע ולכך יוכל כל האדם בפסח לצאת מן המאסר שלא להיות משועבד לסמ"א ה"ו וממילא יכול לקבל עליו עול מלכות שמים כראוי ויכול לאכול מצה גם כן. (שפת אמת פסח - כב)

...לא אמרתי אלא בשעה שמצה ומרור מונחים לפניך (הגשף) "כל שכליל הפסח או מתגלגל הארת מוחין אשר רומזין לזה המצה והמרור ובוה הלילה מתגלה אור השכל והאמת והאמונה וחופף כלילה הזה... משא"כ בשאר ימות השנה שאו החשכות גובר בעולם עי"ז לא יוכל הבן לקבל דברי אביו ולהאמין בהם. יח"ר שיקויים בנו כימי צאתך מארץ מצרים אראני נפלאות אמן. (אורח ישראל לפסח דף ררי)

וראיתי את-הדם ופסחתיו עלכם (פי' בא) אין הדם מונע הנגף ולא מניעתו מביא הנגף אבל למדך הכתיב כי מי שהאמין בהקב"ה אמונה שלמה ותלה בו בטחונו ולא חשש לאימת פרעה וגזירותיו וזכה בפרהסיא תועבת מצרים ונתן מדה הפסח על המזוזות ועל המשקוף הרי זה צדיק ובומה בהקב"ה ראוי הוא שיגין עליו מן הנגף והמשחית. (ריבנו בחיי)

ה"אחד של האנוש"

ש"ק פרשת משפטים תשל"א נכתב ע"י אחד החברים

(המשד משבוע שעבר בעז"ה)

"אחזה אלוך" ... וזהו ג"כ הכוונה במאה"כ כל הנשמה תהלל י-ה דהיינו על כל נשימה ונשימה תהלל י-ה כמובא בספח"ק וליתר ביאור הוא כהנ"ל דכל נשימה ונשימה היא היא המהלל י-ה כי פרסום האלוקות הוא ממציות האנוש בנשימתו...

(בליל ש"ק פרשת תרומה כשהסביר הרא"ש את השיחה הנ"ל הדגיש ההבדל בין הפחד של אדם הראשון קודם החטא ואת הפחד שיש לאדם מתוך מציאות האנוש אחר החטא של אדה"ר, והוא כי הפחד של אדה"ר קודם החטא מילא את מציאותו בצורה מושלמת וכל חלל מציאותו היה פחד מהמציאות האנוש, אבל הפחד... לאדם אחר חטא אדה"ר היא רק ע"י ההתבוננות במציאותו הבהמית וא"כ הפחד גובלת עם הכרת המציאות וא"כ אינו פחד של ממש אלא פחד החזרת חליפין עם המציאות).

וזהו "הנה אנכי שולח מלאך לפניך" וכו' (שמות כג) דהיינו שהשי"ת שולח אל האדם את היצוה"ר שהוא מלאך אשר ע"י נוכח ללכת לקראת המטרה ולהשיג את התכלית הנרצח, כי כאמור לעיל אין להשי"ת כלום מהמלאכים משום שאין להם בחירה, וגם פרסום האלוקות הוא רק ע"י האנוש ובמציאות נראה מי פרסם ומי מפרסם את האלוקות בבריאח אם לא אותם צדיקים אמיתיים שבכל דור ודור אברהם אבינו, משה רבינו, דוד המלך עליהם השלום וכו', וכלי פרסום האלוקות של צדיקים אמיתיים אלו לא היינו יודעים שיש אלוקים בעולם. ואין פרסום האלוקות הלא הם לא ראו את השי"ת כמאה"כ כי לא היינו יודעים שיש אלוקים בעולם. ואין פרסום האלוקות היה ע"י שהכירו את עצמם בבחינת "בהמה" כנ"ל וממילא ראו והכירו את האלוקות מתוך מציאותם האנושי בבחינת "מבשרי אחזה אלוך" "בהמות הייתי עמך". ופוק חזי ותראה אברהם אבינו פרסם האלוקות מתוך מציאותו האנושי שהכיר את עצמו "ואנכי עפר ואפר" משה רבינו פרסם האלוקות גם מתוך מציאותו האנושי ובוזה שהכיר את עצמו "ונחננו מה". וכן דוד המלך ע"ה "ואנכי תולעת ולא איש". ובאם לא היה בהם הכרת העצמות הברורה לא היו יכולים לפרסם האלוקות.

וממנו ניקח לעבור את ה' להיות דבוק אל השי"ת באמונה פשוטה ובנאמנות ולא לרצות להכיר מהותו והנהגתו של הבורא ברוך הוא, דבר אשר לא ניתן להכיר בשום אופן משום שהוא מציאות אין לו דמיון כלל ואנו במציאות דמיון כנ"ל אלא ע"י המזון והס"ד שאנו מקבלים ממנו. והדבקות הזאת צריכה להיות כ"כ חזקה עד שלא נחליף את האמונה הפשוטה באמונה טפלות שאין בהם ממש. כמו שאנו רואים בטבע של הבהמה, וכאמור לעיל הבהמה יש לה כל זה בלי מושג של בחירה ואנו צריכים לשעבד את כח השכל לדבקות זו. וכדי שיהיו לנו האפשרות להכיר מציאות זו ולהיות דבוק בדבקות אמיתית באמונה פשוטה אל השי"ת מוכרח האדם להכיר מציאותו שהוא בהמה כי כל זמן שאין לו ההכרה שהוא בהמה לא יתכן שיכיר את מציאות הוי' במזון ובס"ד שמקבל ממנו כי חושב שגם אני משהו... וא"כ לא שייך גם שיהיו לו דבקות אמיתית אל השי"ת כהנ"ל.

וזהו "בהמות הייתי עמך" דהיינו המציאות האמיתי שאנו בהמות אבל באם אנו רואים שבמציאות יש הבדל גדול בין אדם לבהמה שהוא "הייתי" דהיינו שיש לנו איזה נקודת אחיזה הן במושגים הגשמיים והן במושגים הרוחניים, עלינו לדעת שאין זה מציאותנו אנו אלא מציאות הוי' שאנו דבוקים בו "עמך". והכוונות הם בחינת מלאך שבאדם שאין לאדם שום חלק בהם. (להלן יבואר עוד בענין זה בעז"ה).

והנה בעצם אין להשי"ת כלום מהמלאכים כי אין להם בחירה וכל התענוג של השי"ת הוא ע"י שעובד את עצמו מתוך מציאות האנוש בזה שהאדם חי עם מציאותו הבהמית בהכרה ברורה ודווקא ע"י האדם כשמכיר את עצמו באמת מתפרסם שמו יתברך בעולם, וכמאמר חז"ל שאין המלאכים יכולים לומר שירה למעלה קודם שאמרו שירה למטה. והוא בזה שהאדם מכיר מציאותו הבהמית כנ"ל, ואשר ממילא הוא נמצא בפחד מתמיד במציאותו ואז רואה את מציאות האלוקי בתוך הפעולות שהאדם עושה הן בגשם והן ברוח בבחינת "מבשרי אחזה אלוך" דהיינו שמתוך ההכרה של בשרי מגיעים לכלל פרסום האלוקות בעולם, שהוא

באופן אוטומטי. כן ממש מציאות עבודת האדם שאין לו לחשוב לקבל טובת הנאה עבור עבודתו שאין זה מציאות העצמית ואינו אלא בהמה וכל פעולותיו הם מציאות הוי' המתלבש במציאות האנוש כמו החשמל המפעיל את הבובת. והאדם בעצמו לא עשה ולא כלום, ובעצם מהו מציאות האנוש אם לא כמו הבובה של הקש כנ"ל. ואין לו כלל לחשוב שעושה משהו...

וזהו "אם בגפו יבא בגפו יצא" "אם בגפו יבא" דהיינו שיבא עם הגוף שלו שהוא הכרת מציאותו אז "בגפו יצא" יוכל לצאת ממציאותו ולהדבק אל האמת והוא רק ע"י הכרת מציאותו. ועיקר השתוקקות הוא שיצא בגפו כהנ"ל. ועל זה אמר הכותב "כי לא יחפוץ במות המת כי אם בשוכו מדרכו וחיו". והיינו לא יחפוץ השי"ת במות המת דהיינו שהאדם ישאר במציאות "מת" שלו שהוא מציאות הבהמיות. כי אם בשוב מדרכו וחיו. דהיינו שיכיר מציאותו הבהמית באמת ואי הוא נדבק אל השי"ת בבחינת הוי'.

וכדי להשיג את המטרה הראויה בכל האמור לעיל ראשית דבר הוא האחדות שהוא בחינת ה"אחד" בהכרת העצמית הנ"ל. ובאם אין אחדות לא יתכן שיכירו מציאות הבהמיות העצמית שפירוד נוגד את המטרה. כי כאמור לעיל הכרת מציאות הבהמיות מעוררת את התעוררות הרחמים ופירוד רחוק מאד מהמציאות של רחמים... ולכן צריכים להשתדל בבחינת ה"אחד" העצמית (דהיינו הכרת מציאות העצמית) שהוא יסוד האחדות, ובכל מקרה שיהי' אין להאשים את הזולת אפי' שכפי הנראה הזולת אשם במעב המסוים אלא שיש לראות את הזולת כאמצעי למציאות העצמית.

והעיקר צריכים אנו לדעת שאין האדם יכול להכיר מציאותו הבהמית כשהוא בודד בעצמו ואינו חי באחדות עם ישראל כמאחז"ל "כל הנגעים אדם רואה חוץ מנגעי עצמו" וע"י האחדות ניתן האפשרות להכיר את עצמו ואת הבהמיות, אשר מתוך זה מבטל את עצמו ומתדבק בו יתברך ומביא את הבריאה לשלמותה שהוא בבחינת "אחד"... בביאת משיח צדקנו כב"א.

והנה גם עצם הכרת מציאותם של האנוש לא יתכן רק מכח מציאות הוי' המושרשת בתוך מציאות האנוש בבחינת "מלאך" המתבטח במושג של שכל. כמשנת"ל, נמצא שעצם הכרה זו אין זה מציאות של אנוש אלא מציאות הוי' שעובד את עצמו מתוך מציאות האנוש. וזהו הנה אנכי שולח מלאך לפניך שהוא היצו"ר דהיינו האמצעי להכרת מציאות האנושי בבחינת "בהמה" כנ"ל.

והנה המלאכים הם בבחינת דין שהוא מציאות הוי' קודם הבריאה כמאה"כ "בראשית ברא אלוקים וכו'" שהוא בחינת דין, וא"כ אין המלאכים יכולים להמליץ טוב ולעזור רחמים על האדם. וכל אלו המלאכים שממליצים טוב אין הם רק ע"י האדם שמכיר את עצמו בבחינת "בהמה" וממליך את השי"ת מתוך מציאותו בבחינת "הייתי עמך" כהנ"ל דהם "הייתי" היינו "עמך". ואז מקרב את שלמותו בבחינת מלאך שבאנוש שהיה קודם חטא אדה"ר, ובחינת מלאך זה הוא מלאך הרחמים שממליץ טוב על האדם, ומאותו סיבה גם אין המלאכים יכולים לומר קדוש קודם שאומרים למטה, וזהו "ברוך כבוד ה' ממקומו" והכוונה לכל אחד כפי מקומו, המלאכים ממליכים את השי"ת "ממקומו" שאין משיגים אותו בבחינת אין לו דמיון, ואנו בני אדם ממליכים את השי"ת "ממקומו" שהוא מציאות בהמה, ומתוך מציאות זו אנו ממליכים את השי"ת אלא שאין המלאכים יכולים להמליך את השי"ת ממקומו... כל זמן שאין אנו ממליכים את ה' ממקומו אנו, כי המלאכים הם בבחינת דין ואין מלכות בדין...

עוד יש להביא שאין לאדם שום חלק בפרסום שמו יתב' שביארנו שכל עבודת האדם הוא מציאות הוי' שעובד במציאות האנוש ואין לאדם שום חלק בו. והוא כמו הבובה שמעמידים בחלון הראויה ומראה כל מיני דמויות שונות(הנעשה ע"י אוטומטיות חשמלית) כדי למשוך את הקהל ועי"ז מתרבים הקונים אצלו ובמשך הזמן מתעשר עושר רב. האם שייך לומר שהבובה יבקש אחוים עבור הפרסומת האילמת שלו?... וליתר דיוק למעשה הבובה לא עשה כלום הוא רק בד ממולא עם קש ואפי' מה שעושה הוא רק כח חשמל המופעל בו

הנה אור ליום ששי העבר היה בדעתו של הרא"ש נ"י ללכת ליער אלא שלא עלתה לו והי' **95** כבר מאוחר והלך בשעה 12 לזכרון משה להתפלל מעריב ופגש באנשי בני ברק שהצטרפו אליו לתפילת מעריב. אחרי התפילה התחיל לדבר בהתרגשות עצומה וזעק מנחמת לבו בקולות וברקים.

דעו לכם כי המשיח יבוא בקרוב, ואז כל הבתים והבנינים יתפוררו לפיורורים, וכל הבגדים ייהפכו לאפר ובושה תכסה את פניכם. כל הרחובות יהיו מלאים מלוינים דולרים כסף וזהב שהאנשים יזרקו לחוץ ויאמרו בשביל מה לנו כל זאת. הלא יכלנו לפעול עם זה דברים כל כך טובים ואנו קבצנו ואספנו אותם לכיסנו בשביל מה. עס וועט פשוט עקלען די געלד. וכן יראה כל אחד פילעם היינו תמונות חיות מכל העבירות שעשה מאז הגיע לדעתו עד היום האחרון וע"י כל עבירה תהא מצולמת בדיוק הסיבה ששלח ה' מהשמים כדי למנוע לחטוא, והאנשים יבכו במר נפשם מדוע חטאנו עכשיו אנו רואים כל כך ברור כיצד באותו רגע היתה סיבה זו וזו למניעתנו מלחטוא ומדוע היינו כה מטופשים ולא רצינו לראות את האות והרמז מן השמים ואנו דווקא עשינו את העבירה היוי נא לנו כי חטאנו. והבושה תהא אז כה גדולה שלא נמצא מקום בעולם להסתתר מבושה זו. אמנם אז יהרגו את היצר הרע אבל האנשים יתגעגעו אחריו. הוי וועט מען ביינקען נאך אייהם, כי יחד אתו ידענו טעם מלחמת היצר, שהוא הסית אותנו לחטוא ואנו התנכרנו על התאוות וכך גרמנו נחת רוח לבורא עם ההכנעה שלנו. וכעת בהיעדר היצירה אין טעם לכל המצוות ואפילו ללימוד התורה, ומאד מאד נתחרט אז חרטה נוראה מאד מדוע לא היה לנו שכל איך להתנהג ולכבוש את יצרנו.

הנה ימים באים וזה לא רחוק מדוע אנו מחשים ולא שמים על לב, און עס ליגט אונז אין זינען פוסטע זאכן צו פירן מחלוקת און פירוד, נאכער וועט מען זיך שעמען מיט די אלע מחלוקתן וואס יעצט רעדט מען זיך איין אז מען מיינט בלויז לשם שמים. אח"כ יקחו את כל הש"סים וספרי הקודש שלמדנו בהם הרבה ויפתחו אותם ומה נהיה מופתעים כאשר יתגלה לעין כל כי כל הדפים של הגמרות הם ריקים נייר לבן אין בו ממש אותיות פרחו מהם מכיון שלא היה לשמה והקב"ה לא היה שותף בלימודים אלה כי למדנו לעצמנו ולכבודנו.

ובליל ש"ק חזר שוב על הדברים וגם בסעודה שלישית באמרו אני לא מדבר מעצמי, ראה הזהרתי אתכם, איחר קענט נאך אריינכאפן ולהיות נכנעים ותוהו ובוהו ממש אפס, דעו לכם כי מהשמים נותנים לי את הדיבורים הללו. זכרו מה שאמרתי לכם.

י"ד ע"י
סניף החברותא
ע"י נ
טל: 5829688
ת"ד: 5080
ירושלים 1050

שהשמחה במעונם

הר"ר אהרן שניצר ומשפ' להולדת הבן
הר"ר חיים ולס ומשפ' להולדת הבן
הר"ר אברהם אהרן שנקר ומשפ' להולדת הנכד